

tööd. Nink kui nemma üts päiv 300 künart suggawan kaiwsiva, sis lōisiwa nemma ütte more innemisse kehha, mes terve ja illus weel olli, ni kui olles ütte tunni aja eest kolu, ehk sissamma maggama uinonu omma tö man. Nüüd todì sedda kooljat wälja, ent es olle keddake, kes sedda noort innemist olles tundnu, ehk temma õnnetuskest middage mälletanu, kuna temma essa ja emma, sõbra ja tutva kül ammu olliwa surma sisse uinonu. Sis tuli temma mōrsja sinna mannu, — temma elli weel, nink olli jo wannas ja nōrgas lännu, et leppi nōal piddi kõndma. Se tuus omma armsat peigmeest, ent temma es kurbasta henda mitte, enge sure rōmoga heit temma henda armsa koolia pāle, nink es sa sõnake kõnnelda. Perrast üttel temma: se om mo peigmees, sedda ma wiiskummend aastat olle leinanu, nink nüüd annap Jummal enne minno surma weel ütskord temma armsat palget mulle näätta. Måttal enne moie saja-päiva läts temma omma tö mannu ma alla, nink es tulle säält ennamb wälja.

Sedda kaeden olliwa ne ümbresaisja ligutetu ja silma-ween, kui nemma sedda mōrsjat wannausse nōrkussen nink peigmeest weel norusse ehten näggiva; ent temma es ariva suud, es te ka ennamb silmi wallale. — Nüüd lahk se mōrsja tedda ni kauges omma kambrekesti kauda, kui hand pühha-aija pāl walmis tetti. Kui töösel väival armsat peigmeest firstu panti, sis vōt mōrsja sedda sidi rätti, mes temma wiiskummend aastat hoitnu, nink tol ajal rōomsan lotussen saja-päivas walmistamü. Selle rättiga ehhit temma peigmeest, ni kui olles temma saja-päiv, ei mitte temma matmissee päiv olnu. Nemma kanniwa sedda kooljat pühha aida, nink kui tedda

hauda panti, üttel mōrsja: „henga nüüd rahhun; „mul om sün weel weidi teggemist; pea tulle ma sin-„nuse perra! Š pimmedus lähhäp meilt sis pea mō-„da, nink hommungo walguš tösep meile; sis ei „olle sõäl seinamist, ei ka lahkumist.” — Arraminen kaije temma weel ütskord taade, nink üttel: „mes uše maa ütskord om taggasid anduu, sedda ei sa temma „ka töökorda mitte iggaves hennele piddama!”

Jutt o.

I. Siil ja müt.

Kui siil tund, et talvo olli tulleman, sis palvel temma müsta, et temma tälle ka aunas assend omman majan, kūlmal ajal lämmien olla. Müt es kela ka mitte. Ent ni pea, kui siil olli subba sanu sinna tuggedä, sis läts temma eggapäiv julgembas, nink wimate es tahha temma perremehheleke maad anda, temmasti mōdaminna, ent kui temma tedda näggi tullewat, sis heit temma henda tälle jalgu ette, paiso üles, nink aije kik omme nōklu wälja, nida et perremees mittokord johto temma külge putma nink henele haiget sama.

Nüüd kahhits müt kül, et temma tedda henne kōrvale olli wōtnu, nink kui temma ennamb sugguke es jōriva tedda kannatada, sis palvel temma tedda, majast wäljaminna, fest et mōllembile kitsas olli ella-da. Ent siil naar nink üttel: „Kel ta kitsas om, se „mingo wälja! Mul om õige hä sün olla, nink minna tahha ikš pāle sija jáda.”